

*Citát z poznámek Adolfa Pieschela
Mírně upraveno. S laskavým svolením jeho vnučky.*

...

Leukersdorfer byli obzvláště pohostinní, extrémně pohodlní a vážnost života okořenili i výjimečným smyslem pro dobrý humor. Významně k tomu přispěla péče o domácí hudba. Obecná vzájemná interakce byla vždy pozoruhodně srdečná. Setkání nebylo u konce s "Servus", "Pozdravuj boha" nebo "Měj tu čest": pár přátelských slov, čím kratší, tím vtipnější tam muselo být. Slovo „všichni za jednoho“ platilo i pro vzájemnou pomoc. Velmi často se stávalo, že farmář potřeboval pomoc, jen aby zachránil tele. bez ohledu na to, jak pozdě byla noc, všichni přišli rychle, vstřícně a přátelsky, ať už krejčí, švec nebo dokonce spisovatel, nikdo neudělal výjimku.

...

Obzvláště živá aktivita vyvinutá v družnosti a klubech, mimo jiné: Sbor dobrovolných hasičů (založen 1890), ovocnářský a zahrádkářský spolek, selské kasino, Raiffeisen pokladna, lehké, mlátící a myslivecké družstvo, spolek rolníků a přídělových zahrádkářů, spolek německé venkovské mládeže, pěvecký spolek a střelecký spolek. Hodně se také udělalo pro propagaci nebo alespoň zachování staré tradice, avšak vliv...města mnohé zničil, neboť odtamtud byly všechny zvyky zděděné po našich otcích zesměšňovány jako venkovské a zaostalé. Od roku 1930 se již mládež neúčastnila takových akcí, jako bývali naši předkové.

...

Hned na začátku jsem upozornil na domácí hudba, kterou většina z nich velmi podporovala. Mezi mnoha milovníky hudby byli tři velcí mistři, o kterých bych rád zmínil:

Friedrich Wilhelm **Thie1e**, sborový ředitel a kapelník Eulau [Jílové]

Gustav **Thie1e**, sborový ředitel a kapelník Königswald [Libouchce]

Franz **Höhne**, kapelník Zürich (Schweiz) (12 osob - dámy - orchestr)

Za dlouhých zimních večerů se vesnická komunita více živila vzájemnými návštěvami. U vesničanů se tomu říkalo „jít datsch“ nebo také „k rokken“. Ženy probíraly své rodinné záležitosti, zatímco muži si navzájem hledali rady pro nadcházející sezónu. Protože se mezi nimi vždy našel někdo, kdo byl v té či oné věci obzvlášť dobrý. Obecně muži chodili do hostince dvakrát nebo třikrát týdně. Vypili dva, někdy čtyři půllitry piva a většinou hráli karetní hry: skat, „Brandeln“, Nejoriginálnější ale byla „ovčí hlava“, Nestálo to moc peněz a byla to velká legrace. V neděli večer byly přítomny i některé z žen. Mladší („poloviční kalhoty“) se naopak spokojili s jednoduššími hrami. „Lorum-Napoleon“ a také „Šestašedesát“ sklidili velký potlesk a bylo úžasné tento zmatek sledovat. Obvykle těsně před půlnocí byly karty složeny. A útulná část tvořila závěr. Pamatuji si ty večery stejně živě jako dnes. A často jsem si říkal, kde se v těch vtipálcích, těch mnoha šaškách, bere ta legrační veselost, že se ta přítulná skupinka kolem stolu chová jako řetěz koroptví a nechce se rozdělit. Někteří se na tyto veselé večery také neschválit. A přesto to pro mnohé bylo jakési oživení a znovu načerpali sílu ke zvládnutí těžkého boje o existenci. Zvláště jsem zdůraznil poslední větu, protože to vyžadovalo vrozenou houževnatost, řídit pluh, nebo pracovat na zahradě jako tovární dělník, protože milá vlast měla tolik nástrah, než ti zlatá sklizeň spadla do klína.

Plesová sezóna začala v polovině ledna. Pracovali i malí i velcí, aby byl hasičský ples, myslivecký ples nebo i hadrový ples co pohodlí. Hudba pak navodila tu správnou náladu, když se hudebníci chopili dechových nástrojů a nechali zaznít staré známé melodie, včetně valčíku, Ländleru a atmosférického Rheinlanderu. S takovou náladou se nedalo nikoho zdržet. Dokonce i „bílé hlavy“ znovu omládlí a houpají nohama, až podlaha bouchla. Tenhle humbuk většinou končil až za svítání a neúnavní stihli i poledne. Po velkých dnech přišlo poněkud lenivé období půstu a přivolávalo lidi k rozumu. Tento čas byl také stráven docela smyslně, kluby pořádaly malé akce a s tím tyto týdny ubývaly, pro některé poučení, že v životě musí existovat rozmanitost – protože navždy krásná by nikdy nebyla krásná.